

A kínai miniszterelnök, Ven Csia-pao magyarországi látogatása, azzal a finom és elegáns utalással, hogy éppen itt, a szegről-végről rokonnak tartott nép hazájában, s az éppen az Európai Unió soros elnökének tisztét betöltő kormány kicsi országában kezdi meg európai körútját már előbb is megérdemelte volna a méltatást és az elemzést. A megkötött egyezmények és szándéknyilatkozatok, az ígélet a magyar kötvények vásárlására a kapcsolat gazdasági jelentőségét állítják előtérbe, pedig a kapcsolatok magasabb szintre emelése mélyebb politikai jelentőséget tartalmaz. Ezt jól jelzi az a bánatos aggályoskodás, amelyet a liberális, a Nyugatra nyaló körök és pártjaik, sőt, sajnos még a kétharmados oldal egyes képviselői is meg-megpendítenek. Valami zavar van a megértésben.

Némelyek mintha kihagynák a számításból, hogy Kína már a globális világ számottevő része volt akkor is, amikor még saját magával küzdött és a piacfelosztás már akkor megtörtént, amikor még úgyszólván egyhangúan „kommunista Kínáról” szólt a mese. A felosztás szerint a világgazdaságba, beleértve a szovjet uralomból amerikai uralom alá helyezett országokat is, az „ezer apró cikk” kereskedelmet Kína kapja. Ebben elektronikai és más, nagy hozzáadott értékű termékek és hamisított tornacipők egyaránt benne foglaltatnak. Kína megkapta a kínai piacok létesítésének jogát. A távol-keleti fél úgyszólván kizárólagos piacai a bruttó hazai össztermék körén kívül léteztek, noha számon voltak tartva és adóztak is. A pénzügyi terjeszkedés, a nagyipari piacok és az itteni gyárak megszerzése, vagy leállítása, a globális nagy-technika ipari és pénzügyi üzlete a Nyugaté, elsősorban Amerikáé lett. Ez nem magyar döntés volt, hanem a globális felek közti felosztás. Magyarországon mindez szembeűnően látszott már a kilencvenes évek elejétől fogva. Az államnak az első perctől fogva szüksége volt a kínai piacra, mert akármilyen kalandos úton került forgalomba a kínai termék, olcsó volt és a kispénzű rétegek megnyugtatását szolgálta.

Írta: Csurka István

2011. július 10. vasárnap, 12:40 - Módosítás: 2011. augusztus 23. kedd, 14:31

Ezért a kínai piacok feletti politikai kapcsolat korszakos jelentőségű. Az IMF-fel való gyöngéd szakítás feltétlenül szükséges volt hozzá. A kínai miniszterelnök nem jött volna ide, ha mi ma is az IMF járszalagján tipródunk. Az 1982-ben Fekete János kettős állampolgár – izraeli–magyar – nyelvbeütött IMF csatlakozással kezdődő sötét korszakunknak van vége Ven Csia-pao látogatásával. Ezért sápióznak a liberálisok, és akik az eladósodásból éltek és gazdagodtak meg. Bánatuk érthető: most van végük. Annak az egész, Aczél/per demokratikus ellenzék, majd baloldali koalíció/ Leumi Hitelbank korszaknak, amelyben minden hatalom és minden pénz a felső tízezer kezében összpontosult, a nép meg örült, ha olcsón hozzájutott valamihez a kínai pacon, most van vége. Nem a kínaiak parancsára, hanem a kínai kötvényvásárlási szándék magától értetődő következményeként vesztették el minden hatalomba visszajutási esélyüket.

Nagy fordulat ez tehát. A hatalmukat veszetteknek és a még zsíros állásokba, amerikai professzorságokba, európai hivatalokba és bankokba, sőt a nemzeti bankóba szétszórt kasztnak nem maradt más ellenvetése, mint a Mennyei Béke terén történt egykori vérengzés. Ezt még a rendszerváltás idején hajtotta végre Theng Sziao Ping, a Mao utáni hatalombirtokos. Nem lehet, nem szabad pénzt elfogadni attól a hatalomtól, amely tankkal taposta szét az emberi jogokért küzdő diákságot – a liberalizmus kínai hajtását.

Ezt a kétségtelenül borzalmas eseményt, ezt a könyörtelenséget és halálosztást még mindig alaposan félreértelmezi a magyar közvélemény, mert még mindig tartja magát a hamis érvelés, amely szerint az emberi jogokról és kizárólag arról volt szó. A kommunista Kína zsarnoki kegyetlenséggel letaposta a szabadságjogokért síkraszálló kínai ifjúságát –uralma fenntartása érdekében.

Ez a magyarázat hamis. Volt ott szó természetesen az emberi jogokról, a korlátlan egyéni szabadságról, a Nyugaton már megszokott szabadságnormákról, de alapjában Hollywoodról volt szó. Amerika eléggé csalárdul, mintegy megkerülve a megkötött egyezményeket, az amerikai életformát, a hedonizmust, az egyén korlátlan és felelőtlen szabadságának eszméjét és csábos zenéjét, sztárkultuszát, nemi eltévelyedéseit, egyszerűen magát az euró-atlanti alkonyodást (Untergang) akarta Pekingbe telepíteni. Theng erre mondott nemet, kétségtelenül kegyetlenül. De az emberi jogoknak itt vajmi kevés szerep jutott.

A kínai fejlesztésű supertrain, ami a leggyorsabb nagyvonalúvas pályán üzemelő vasúti szerelvény lett 350 kilométeres sebességgel. A próbafutások alatt 416 kilométeres sebességet ért el, ami napjaink rekordja. A kínai vasúttársaság a világ egyik leggyorsabb vasúttársaságja.

Mert a hatalomról volt szó. Kína látta már, mekkora rombolást, bomlasztást végzett el az

amerikai-hollywoodi életforma, az adott nemzet saját kultúrájától idegen tömegkultúra, szórakoztatóipart és ennek liberális irodalmi, filmipari politikai kifejtése Európában és még az egykori ellenség, a sokkal zártabb életű Japánban is. Ezért nem engedte meg, hogy a szabadságért rajongó, de tanulás vagy futás közben fülhallgatón amerikai zenétől elélvező kínaiak elszaporodjanak és az állandó lázadás, destrukció szellemét becsempésszék Kínába. Kínának kínainak kell maradni, mert a történelme nem az egóra, hanem a kollektivitásra épül. Minden kínai felelős minden kínaiért, még akkor is, ha alig értik egymás tájszólását és különös kegyetlenséggel tudják elmetszeni egymás torkát.

A Mennyei Béke terén Thengnek volt igaza és Kína mai ereje, hatalma, hatalmas felvirágzása abból lett, hogy Mao Ce-tung és a négyek bandájának végzetes elfajulása, az ésszerűtlen kulturális forradalom után a behatoló amerikai elfajulást is meg tudta akadályozni.

Magyarországon azonban még a jobb fülekben is benne maradt az az emberjogi maszlag, amellyel a megtörtént borzalom után világszerte számon kérik az emberi jogokat Kínán. Alig volt tárgyalás azóta távol-kelet és távol-nyugat között, no meg persze a magyar balliberalizmus uralma alatt, amikor nem az embe-

ri jogok számonkérésével foglalkoztak volna a tárgyalások utáni sajtóértekezleten. Miközben a kínaiak szokásosan csak mosolyogtak. Mert ugyanakkor, különösen az utóbbi években, amióta Kína gazdasági és pénzügyi nagyhatalommá nőtt, miközben a tárgyalásokon csak és kizárólag a pénzről volt szó, közelebbről, hogy mennyi amerikai állampapírt vásárol a gazdagabb kínai fél, hogy fennmaradjon az amerikai életforma.

Furcsa dolgok ezek. A fülbemászó tam-tam zenével és sokszor zseniális előadókkal, rekedt trombitásokkal szemben, akik ellen természetesen semmi kifogásunk nincs, ha nem képeznek politika hódítócikket, fegyvert netán, azok fújják az emberjogi nótát, akik brutális válságba szorították Dél-Amerika nagy részét, felszabadítás helyett meghódították Közép-Európát, milliókat kényszerítve tengődő életformára, amely az éhezés egyik formája és halált hoz a nemzetre, azok játsszák ki ezt az emberjogi kártyát, akik saját elnöküket nyírták ki máig tisztázatlan körülmények között, és akik megrendezték a WTC-tornyok lerobbantását, hogy háborút robanthassanak ki a sértettség állapotából.

Nem kell a szavakkal játszani. Nagyhatalmaknak nincs emberjogi kiterjedésük, mert nem lehet. Birodalom és emberjogi kiterjedés önmagában való ellentmondás. Mindegyik nagyhatalom csak a másikat tudja vádolni az emberi jogok megsértésével, ha a birodalom érdeke úgy kívánja.

Ezért lökték ki az emberjogi keljfeljancsikat az utcára és a kínai követség elé tüntetni a tibeti elnyomás és a régen halott Theng

Sziao Ping ellen, mert másképpen már a régi SZDSZ-uralmat, liberalizmust és New York-i emberjogi üzletelést nem lehetett visszaképzelné Budapestre. Ó, mily szép idők voltak, amikor bőséges tálalásban lehetett sajnáltatni a szabadságot, amint a tank eltapossa az élő embert, amint azt tette 1956-ban is Budapest szétlövésével – Eisenhower elnök sajnálkozó hozzájárulásával, amelyet egyébként a zsidó rabbik szedtek ki belőle.

Sajnálatos, de ugyanakkor mélyen jellemző is, hogy több ezoldali elemző, megszólaló, újságíró sem képes a tartós liberális nyomás alól felszabadítani magát és a Mennyei Béke terén történetek miatt aggályosnak tartja a kommunista Kínával való barátkozást, de legalábbis kötelességének érzi a felemlítését. Ahelyett, hogy megállapítaná: nyertünk végre legalább egy csatát és egy lépéssel közelebb kerültünk a rendszerváltáshoz. Tudomásul kell venni, hogy Kínában ugyan a kommunista párt a legfőbb hatalom birtokosa, de Kína már nem csak kommunista ország, hanem kapitalista nagyhatalom is, és a kommunizmus exportjára semmilyen módon nem törekszik. Azt viszont ma sem engedi meg, hogy diszkózenés ügynököket építsen be városaiba az a másik nagyhatalom, amelyik ma már neki van eladósodva. Még ha annak pillanatnyilag még sokkal nagyobb a katonai ereje, de ahhoz már régen nem elég, hogy háborút indítson ellene. Ezért próbálkozott a behatolással.

Örülhetünk tehát a kormány megtervezett, nyílt kínai nyitásának, mert ez egyúttal a piros lap felmutatását is jelenti a liberális, kozmopolita kispályásoknak, akik eddig nagypályán játszottak és „oxfordokkal” rugdosták a gólokat a magyar kapuba. A magyar szociál-liberális hatalom húsz éve New Yorkhoz van láncolva, Kínában eddig egy Surányi-féle bankár sem tett látogatást. Ujgúriában pesti, Dohány utcai vendégprofesszor sincs, tehát a félig elvágott köldökzsinórt jelenti a kínai kapcsolat, (Szilvász már vád alatt, a Gyurcsány-rész még nincs lenyisszantva) pontosabban azt, hogy Keletről is áramlik már életnedv, oxigén a magyar magzatba. Ez a bajuk nekik.

S ha nekik ez a bajuk, nekünk a fejünk se fájjon.